

Arrest

nr. 219 238 van 29 maart 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. BYLOOS
Elfde Novemberwal 16
3700 TONGEREN**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 17 oktober 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 september 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 november 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 december 2018.

Gelet op het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met nummer 216 286 van 31 januari 2019 waarbij de debatten worden heropend en de partijen worden opgeroepen te verschijnen op de openbare terechtzitting van 20 februari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. VAEREWYCK loco advocaat C. BYLOOS en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 31 maart 1999.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 6 november 2015. Op 26 november 2015 dient de verzoekende partij een eerste verzoek om internationale bescherming in.

Op 28 juni 2017 en 29 augustus 2017 wordt de verzoekende partij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gehoord.

Op 27 september 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afgaanse nationaliteit te bezitten en bent afkomstig uit het dorp Kohna Khumar, gelegen in het district Maidan Shahr in de provincie Maidan Wardak. U bent Tadzjiek van etnische origine en hangt het soennitische geloof aan.

Sinds een vijftal jaar is de macht van de taliban in uw regio gevoelig toegenomen. De reguliere scholen werden door hen omgevormd tot centra voor religieuze studies en dorpingen werden verplicht om hen te voorzien van eten en drinken of goederen voor hen te dragen. Een tweetal maanden voor uw vertrek werd de zoon van een lokale talibancommandant gedood door de overheid. Aan het einde van de zomer van 2015, na een rouwperiode van 40 dagen, lieten de taliban brieven achter bij alle inwoners van uw dorp. De vaders werden daarin opgeroepen om zelf mee te strijden met de taliban of hun kinderen naar die groepering te sturen zodat ze konden deelnemen aan de jihad. Kort nadien werd uw vader door de taliban aangesproken in de moskee. Toen ze hem dezelfde boodschap opnieuw overbrachten, antwoordde hij dat hij zelf niet wou meevechten en dat hij u ook niet kon missen omdat hij u nodig had bij zijn werk. De taliban aanvaardden deze uitleg niet. Ze zeiden dat ze vier dagen later zouden langskomen om u en andere inwoners met hen mee te nemen.

Omdat hij vreesde dat uw leven in gevaar was, bracht uw vader u naar uw oom. Vandaar ontvluchtte u uw regio te voet via de bergen.

Via Iran en Turkije reisde u naar Europa. Op 6 november 2015 kwam u aan in België. Op 16 november 2015 vroeg u hier asiel aan.

Ter staving van uw asielerelaas legt u volgende documenten voor: uw taskara, een verzendingsbewijs uit Afghanistan en een deeltijdse arbeidsovereenkomst bij een zaak in Maasmechelen.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier moet worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat u een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet.

U bent er immers niet in geslaagd de door u voorgehouden problemen met de taliban, waardoor u Afghanistan zou hebben verlaten, aannemelijk te maken.

Voorafgaandelijk moet worden gesteld dat u, overeenkomstig de beslissing van de dienst Voogdij op datum van 1 december 2015 in verband met de medische tests tot vaststelling van uw leeftijd overeenkomstig de artikelen 3§2, 2° ; 6§2, 1° ; 7 en 8§1 van Titel XIII, hoofdstuk 6 «Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen» van de Wet van 24 december 2002, zoals gewijzigd door de Programmawet van 22 december 2003 en door de Programmawet van 27 december 2004 en die aantoonde dat u op het ogenblik van het onderzoek reeds meer dan 18 jaar was, niet kan worden beschouwd als minderjarige. De conclusie van het medisch onderzoek luidde als volgt: 'Op basis van het voorgaande onderzoek kunnen we besluiten met een redelijke wetenschappelijke zekerheid dat H. S. Z. (...) op datum van 23 november 2015 een leeftijd heeft van ouder dan 18 jaar, waarbij 20,3 jaar met een standaarddeviatie van een 2-tal jaar een goede schatting is'. Uit het feit dat u bij uw asielaanvraag verklaard heeft minderjarig te zijn, meer bepaald 16,8 jaar, blijkt dat u de Belgische asielinstanties op intentionele wijze heeft getracht te misleiden, wat de algemene geloofwaardigheid van uw verklaringen op ernstige wijze aantast.

Daarnaast moet worden opgemerkt dat het gedrag van de taliban, die u wilden rekruteren, weinig aannemelijk is. Zo stelt u dat de taliban in de moskee van uw dorp, dat slechts uit acht gezinnen bestaat (CGVS 1, p. 6), een lijst opstelden met daarop een zevental personen, waaronder u, die zich bij hen moesten aansluiten (CGVS 1, p. 21-22). Vreemd genoeg gaven de taliban de personen op die lijst drie dagen de tijd om zich voor te bereiden, waarna de taliban zouden terugkomen om jullie op te halen (CGVS 1, p. 22). Deze gang van zaken is weinig aannemelijk. Door jullie drie dagen de tijd te geven, hadden jullie immers de mogelijkheid om de regio te ontvluchten. Bijgevolg ondermijnt deze vaststelling de geloofwaardigheid van uw voorgehouden problemen met de taliban.

Voorts is het erg opmerkelijk dat u inconsistente en gebrekkige verklaringen aflegt over wat er zich na uw vertrek in uw dorp heeft afgespeeld. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u in contact staat met uw ouders die nog steeds in uw geboortedorp verblijven (CGVS 1, p. 13 en 15; CGVS 2, p. 2 en 10). Toen u de logische vraag werd gesteld wat er met de andere jongeren was gebeurd die op de lijst van de taliban stonden, verklaarde u dat u daar geen informatie over had. U stelde dat ze misschien waren gevlucht of zich hadden aangesloten. Erop gewezen dat het erg opmerkelijk was dat u daar geen informatie over had aangezien uw dorp erg klein is, moest u toegeven dat u niet had gevraagd naar het lot van de andere personen die op die lijst waren terechtgekomen (CGVS 1, p. 22). Uit uw verklaringen blijkt een gebrek aan interesse in de door u geschetste asielproblematiek waardoor u Afghanistan hebt verlaten, die moeilijk in overeenstemming kan worden gebracht met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade.

Wanneer er tijdens het tweede gehoor wordt gevraagd of u via uw familie informatie hebt trachten te verkrijgen over de verdere ontwikkeling van uw problemen in Afghanistan, stelt u dat u daar geen vragen over hebt gesteld. U geeft aan dat u enkel hebt gevraagd hoe het met uw familieleden ging en dat uw moeder u geen informatie geeft omdat ze u niet verdrietig wil maken (CGVS 2, p. 2-3). Wanneer u de logische vraag wordt gesteld waarom u zich niet bij uw familie informeert over de verdere ontwikkeling van uw probleem, past u uw verklaringen aan en stelt u dat u voor uw eerste interview daarover vragen hebt gesteld aan uw familie. U verklaarde dat de taliban één of twee keer naar uw woning zijn gekomen om u te zoeken, maar dat uw vader hen had gezegd dat u was weggelopen. Omdat u hen niet had vervoegd was uw vader sindsdien verplicht om een hogere maandelijkse bijdrage aan de taliban te betalen (CGVS 2, p. 3). Deze verklaringen zijn evenwel moeilijk in overeenstemming te brengen met de verklaringen die u liet optekenen tijdens het eerste gehoor. Toen stelde u immers dat u zich bij uw familie niet informeerde naar de huidige stand van zaken in verband met uw problemen omdat u er niet aan herinnerd wil worden. U gaf aan dat u hier gelukkig wil zijn zonder steeds te moeten denken aan uw situatie in Afghanistan (CGVS 1, p. 23). Andermaal geven uw verklaringen blijk van een fundamenteel gebrek aan interesse in de door u geschetste asielproblematiek.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen maakt u de door u aangehaalde vluchtmotieven niet aannemelijk, zodat u ter zake noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals gedefinieerd in art. 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

De door u voorgelegde documenten zijn niet in staat bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Wat betreft uw taskara moet worden opgemerkt dat uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd) blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Het verzendingsbewijs toont enkel aan dat u connecties heeft in Afghanistan. Het arbeidscontract heeft geen betrekking op de problemen in uw land van herkomst en is bijgevolg geenszins in staat bovenstaande vaststellingen te wijzigen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstig en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Security Situation in Kabul City van 6 juni 2017) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviseerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Wel heeft IS in de

loop van 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij de sjiitische minderheid in de stad gevisieerd werd. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kabul vestigt.

Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u afkomstig bent uit een rijke familie die kan instaan voor uw levensonderhoud in de stad Kabul. Zo stelt u dat uw grootvader de rijkste persoon uit uw regio was. Na zijn dood werden zijn bezittingen geërfd door uw vader, zijn broer en zijn twee zussen (CGVS 2, p. 10). Uw vader bezit boomgaarden voor appels, moerbessen, kersen en abrikozen en heeft daarnaast ook verschillende landbouwgronden die worden verpacht aan boeren (CGVS 1, p. 9; CGVS 2, p. 10). U kan niet inschatten hoeveel jerib grond uw vader precies bezit (CGVS 2, p. 10). Daarnaast is uw vader ook een groothandelaar in fruit die de opbrengst opkoopt bij lokale producenten waarna hij die zelf oogst met behulp van dagloners en vervolgens doorverkoopt aan andere handelaars in de provinciehoofdstad van Maidan Wardak. Zelf hield u soms toezicht op de dagloners die het fruit plukten (CGVS 1, p. 9; CGVS 2, p. 11). Hiernaar gevraagd gaf u zelf aan dat uw familie voldoende vermogend is om te betalen voor uw levensonderhoud terwijl u zou studeren in Kabul. Onder voorbehoud dat het daar voldoende veilig is (CGVS 2, p. 18-19).

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. "

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 48/2 tot en met 48/5, 52,§2, 57/6, tweede lid, 57/7bis, 57,7ter en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 1, A, (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van

Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: het Verdrag van Genève), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

2.1.1. De verzoekende partij zet haar middel uiteen als volgt:

“1. Aangaande de ontvankelijkheid van het beroep:

Gezien de bestreden beslissing aan verzoeker ter kennis gebracht werd op 27.09.2017 en artikel 39/57, lid 1 Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, na de kennisgeving een beroepstermijn van 30 dagen voorziet, kan er geen twijfel over bestaan dat dit verzoekschrift tijdig ingediend werd. Het verzoekschrift werd immers aangetekend verstuurd op 17.10.2017.

2. Aangaande de gegrondheid van het beroep:

2.1 Geschonden wetsbepalingen

Verzoeker is het absoluut niet eens met deze beslissing en meent wel degelijk in aanmerking te komen voor het vluchtelingenstatuut, zoals gedefinieerd in de artikelen 48/3 t.e.m. 48/5 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ('Vreemdelingenwet'). Verzoeker wenst met voorliggend verzoekschrift dan ook ten stelligste de interpretaties en conclusies die tegenpartij op basis van de feitenweergave zoals die uit zijn verklaringen en uit het administratieve dossier blijkt, te bestrijden. Hij meent bovendien dat de erin aangehaalde motieven niet feitelijk en juridisch afdoende zijn om de bestreden beslissing te kunnen dragen.

Voorts schendt tegenpartij met de bestreden beslissing dan ook de artikelen 48/2 t.e.m. 48/5, 52 §2, 57/6, 2de lid, 57/7bis, 57/7ter en 62 van de Vreemdelingenwet, artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen ('Vluchtelingenconventie'), de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

2.2 Toepasselijke bepalingen

Artikel 57/7ter Vreemdelingenwet stelt uitdrukkelijk onder welke voorwaarden, wanneer de asielzoeker een aantal van zijn verklaringen niet aantoot met stukken of andere bewijzen, een asielaanvraag geloofwaardig kan worden geacht, namelijk :

a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven; b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) vast is komen te staan dat de verzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd

De verklaringen van een asielzoeker kunnen dus voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid als vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, plausibel en oprecht zijn, coherent en niet tegenstrijdig met algemeen gekende feiten.

De bewijslast rust in beginsel op de kandidaat-vluchteling en hij moet in de mate van het mogelijke bewijzen aanbrengen van de feiten die hij aanhaalt. Nadat een kandidaat-vluchteling aan de bewijslast die op hem rust heeft voldaan, is het vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet nagaan om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van betrokkene te onderzoeken en te beoordelen. Als uiteindelijk al het beschikbare bewijsmateriaal onderzocht is en de algemene geloofwaardigheid van de kandidaat-vluchteling afdoende is, dan dient hem het voordeel van de twijfel te worden toegekend, zelf in het geval

de beslissingsnemer geen absolute zekerheid over het feitenrelaas verworven heeft. (UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, januari 1992, blz. 53, randnr. 205).

Het UNHCR, de 'internationale waakhond van de Vluchtelingenconventie' wiens adviezen de Belgische asielinstanties gewoonlijk plegen op te volgen, stelt in een nota over de bewijslast bij asielaanvragen onder meer het volgende:

"[...] there is no necessity for the adjudicator to have to be fully convinced of the truth of each and every factual assertion made by the applicant.

[...] Inability to remember or provide all dates or minor details, as well as minor inconsistencies, insubstantial vagueness or incorrect statements which are not material may be taken into account in the final assessment on credibility, but should not be used as decisive factors.

[...] Failure to produce documentary evidence to substantiate oral statements should, therefore, not prevent the claim from being accepted if such statements are consistent with known facts and the general credibility of the applicant is good.

[...] Credibility is established where the applicant has presented a claim which is coherent and plausible, not contradicting generally known facts, and therefore is, on balance, capable of being believed.

[...] Where the adjudicator considers that the applicant's story is on the whole coherent and plausible, any element of doubt should not prejudice the applicant's claim; that is, the applicant should be given the "benefit of the doubt".

[...] there is no requirement to prove well-foundedness conclusively beyond doubt, or even that persecution is more probable than not. To establish "wellfoundedness", persecution must be proved to be reasonably possible." (Office of the UNHCR, Note on Burden and Standard of Proof in Refugee Claims, 16 december 1998, randnrs. 8-12 en 17).

Op basis van verzoekers verklaringen in het kader van zijn huidige asielaanvraag, dient tegenpartij te erkennen dat verzoeker aan de op hem rustende bewijslast, die van hem vereist dat hij in grote lijnen geloofwaardig is en dus plaats laat voor 'kleine inconsistenties over niet doorslaggevende details en geen bewijs vereist die elke vorm van twijfel uitsluit, heeft voldaan en dan ook verklaringen heeft gegeven die samenhangend en aannemelijk zijn en niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag. Verzoeker heeft bovendien, zoals van een asielzoeker vereist wordt, oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven.

2.3. In concreto

De bestreden beslissing stelt dat verzoeker een asielrelaas heeft gebracht dat niet geloofwaardig kan bevonden worden, dat er niet voldoende bescherming zou gezocht zijn in het eigen land en dat hij er niet in geslaagd is om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet.

Elk van de argumenten die tegenpartij hiervoor aanhaalt zullen vervolgens besproken en weerlegd worden.

Vooreerst stelt het CGVS ten onrechte dat verzoeker de Belgische asielinstanties op intentionele wijze heeft getracht te misleiden omtrent zijn leeftijd. Het CGVS motiveert als volgt:

"[...]."

Repliek verzoeker:

In tegenstelling tot hetgeen het CGVS beweert, heeft verzoeker geenszins de Belgische asielinstanties op intentionele wijze trachten te misleiden over zijn leeftijd.

Verzoeker weet eenvoudigweg zijn exacte geboortedatum niet. Sedert de oorlog met Rusland zijn er immers geen registratiekantoren meer in Afghanistan, althans toch niet in zijn provincie. De geboorte van verzoeker is derhalve nooit geregistreerd, zodat hij evenmin in het bezit is van een geboorteakte, waar een exacte geboortedatum op staat vermeld. Dit is overigens ook de reden waarom verjaardagen nooit worden gevierd in Afghanistan, daar de meeste Afghanen niet weten op welke datum zij geboren zijn.

Verzoeker is steeds in de veronderstelling geweest dat hij geboren is rond of op 31 maart 1999, hetgeen hij ook aan de Belgische asielinstanties bij zijn asielaanvraag heeft medegedeeld.

Dat uit een medisch onderzoek is gebleken dat hij een paar jaar ouder is dan hij aanvankelijk dacht, kan hem uiteraard niet worden verweten, daar hij dit gewoonweg niet wist.

Verzoeker had trouwens geen enkele reden om te liegen over zijn leeftijd.

Verder stelt het CGVS dat verzoeker er niet in geslaagd is de vorgehouden problemen met de taliban, waardoor hij Afghanistan heeft verlaten, aannemelijk te maken. Het CGVS motiveert als volgt:

“[...]”

Repliek verzoeker:

Vooreerst vindt het GCVS het weinig aannemelijk dat de taliban de personen op de lijst drie dagen bedenktijd heeft gegeven om zich alsnog aan te sluiten, daar dit hen de mogelijkheid gaf om de regio te ontvluchten. Dat het CGVS deze gang van zaken weinig aannemelijk vindt, is uiteraard puur subjectief.

Verzoeker kan alleen maar benadrukken dat hij wel degelijk de waarheid spreekt. Het GCVS geeft ook niet aan wat dan wel de normale gang van zaken was.

Het is toch niet zo abnormaal dat de taliban eerst de kans geeft aan verzoeker en de andere personen uit zijn dorp om zich vrijwillig bij hen aan te sluiten, vooraleer zij overgaan tot verdere actie.

Het CGVS oordeelt tevens dat verzoeker een gebrek aan interesse in de door hem geschetste asielproblematiek toont, daar hij voorafgaand aan het eerste interview niet had gevraagd naar het lot van de andere personen die op de lijst waren terechtgekomen.

Zoals verzoeker ook aan het CGVS heeft medegedeeld, was er weinig bereik en geld in Afghanistan, waardoor verzoeker slechts heel sporadisch en heel kort kon bellen met zijn ouders.

Het is dan toch niet meer dan logisch er in deze zeldzame en korte gesprekken enkel wordt gepraat over de eigen familie. Hoe zijn familie het stelt, is immers zijn voornaamste prioriteit. Dit kan men verzoeker toch absoluut niet kwalijk nemen.

Na het eerste interview op het CGVS heeft verzoeker opnieuw contact gehad met zijn ouders en gevraagd wat er gebeurd is met de andere personen op de lijst.

De vader van verzoeker vertelde toen dat de taliban één of twee keer naar zijn woning zijn gekomen om verzoeker te zoeken, maar dat hij hen had gezegd dat verzoeker was weggelopen. Tevens wist de vader te vertellen dat hij sindsdien een hogere maandelijkse bijdrage aan de Taliban moest betalen, omdat verzoeker zich niet bij de taliban had aangesloten.

Dit heeft verzoeker ook verklaard tijdens zijn tweede interview.

Dat de verklaringen van verzoekster tijdens het eerste en tweede interview hieromtrent niet overeenstemmen, heeft dan ook een verklaarbare reden.

Het is pas na het eerste interview dat verzoeker aan zijn ouders gevraagd heeft wat er na zijn vertrek is gebeurd.

Tot slot stelt het CGVS dat verzoeker zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar hij over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Repliek verzoeker:

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Uit dit rapport blijkt duidelijk dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is. UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstig en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld.

Het CGVS stelt dat uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Security Situation in Kabul City van 6 juni 2017) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad en dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben.

Verzoeker is het hier niet mee eens. Immers blijkt dat er in Kabul nog steeds veel geweld en aanslagen plaatsvinden. Hoewel Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul, gebeuren deze aanslagen zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers. Bovendien heeft IS in de loop van 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij de sjiitische minderheid in de stad gevisieerd werd. Dit patroon houdt nog steeds stand. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch er zijn steeds burgerslachtoffers bij betrokken.

In tegenstelling tot het CGVS meent verzoeker dan ook dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel wel degelijk een reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Anderzijds is verzoeker het evenmin eens met het CGVS, alwaar wordt gesteld dat verzoeker over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt in Kabul. Zijn familie is immers niet voldoende vermogend om hem te voorzien in alle elementaire levensbehoeften in de stad Kabul. Immers is het zo dat verschillende bezitting van de familie, waaronder de landbouwgronden, zijn toegeëigend door de taliban.

Ook in België krijgt verzoeker geen enkele financiële steun van zijn familie. Verzoeker staat er dus volledig alleen voor.

2.4. Conclusie

Op basis van de in de bestreden beslissing geformuleerde bedenkingen tot ongeloofwaardigheid van verzoekers verklaringen besluiten is zowel onredelijk als onrechtmatig. In dergelijk geval – rekening houdend met de correcte invulling van de bewijslast in asielzaken en onder de in casu vervulde voorwaarde van mogelijke en coherente verklaringen die niet tegenstrijdig zijn met algemeen gekende feiten – had tegenpartij verzoeker minstens het voordeel van de twijfel kunnen en moeten toekennen.

De bestreden beslissing mist dan ook voldoende feitelijke en juridische motivering en tegenpartij schendt artikel 57/7ter Vreemdelingenwet, alsook de algemene en de bijzondere motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel.

Concluderend mag dan ook gesteld worden dat verzoeker in de mate van het mogelijke zijn volledige medewerking heeft verleend aan de asielinstanties door alle feiten waarover hij kennis heeft te hebben vermeld. Zijn verklaringen zijn voldoende coherent, geloofwaardig en niet tegenstrijdig met algemeen gekende feiten. Hij heeft de gegrondheid van zijn vrees voor vervolging dan ook voldoende aannemelijk gemaakt, zodat tegenpartij had dienen te besluiten tot het erkennen van verzoeker als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie. Door hem dat daarentegen in de bestreden beslissing te weigeren, schendt tegenpartij de artikelen 48/2 t.e.m. 48/5, 52, §2, 57/6, 2de lid, 57/7bis, 57/7ter en 62 van de Vreemdelingenwet, artikel 1 van de Vluchtelingenconventie, de zorgvuldigheidsplicht, het redelijkheidsbeginsel, de algemene motiveringsplicht en artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991.”

2.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikelen 62 van de Vreemdelingenwet en 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient daarbij niet noodzakelijk op alle aangevoerde argumenten in te gaan.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een gemotiveerd arrest te vellen dat aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.4. Onderzoek van de aanvraag tot internationale bescherming

2.4.1. Aangaande de vluchtelingenstatus

De verzoekende partij verklaart niet te kunnen terugkeren naar haar dorp Kohna Khumar, gelegen in het district Maidan Shahr in de provincie Maidan Wardak omdat ze vrees gedwongen gerekruteerd te worden door de taliban. De verzoekende partij verklaart dat de macht van de taliban sinds een vijftal jaren gevoelig toegenomen is in de regio. De verzoekende partij verklaart dat de reguliere scholen door de taliban werden omgevormd tot centra voor religieuze studies en dorpelingen verplicht worden om de taliban te voorzien van eten en drinken of goederen voor hen te dragen. De verzoekende partij vervolgt dat een tweetal maanden voor haar vertrek de zoon van een lokale talibancommandant gedood werd door de overheid. Na een rouwperiode van veertig dagen heeft de taliban op het einde van de zomer van 2015 brieven bij alle dorpsbewoners achtergelaten. De taliban riep alle vaders op om zelf te strijden met de taliban of om hun kinderen naar de jihad te sturen. De verzoekende partij geeft aan dat haar vader kort nadien door een talibanlid in de moskee aangesproken werd. Verzoekers vader zou hebben verklaard dat hijzelf niet wou meevechten, en dat hij de verzoekende partij op het werk niet kon missen.

De taliban aanvaardde deze uitleg niet, en gaven aan dat ze vier dagen later zouden langskomen om de verzoekende partij en andere dorpsbewoners mee te nemen. Hierop bracht verzoekers vader de verzoekende partij naar een oom. Vandaaruit ontvluchtte de verzoekende partij de regio en het land.

Ter staving van haar vluchtrelaas legt de verzoekende partij de volgende documenten voor: haar taskara, een verzendingsbewijs en een deeltijdse arbeidsovereenkomst bij een zaak in Maasmechelen.

Wat de leeftijd van de verzoekende partij betreft, dient de Raad ervan uit te gaan dat in tegenstelling tot de gegevens van verzoekers taskara de verzoekende partij meerderjarig is. Vooreerst blijkt uit niets dat de verzoekende partij een beroep heeft ingediend tegen de beslissing van de Dienst Voogdij van de FOD Justitie van 1 december 2015, waardoor de Raad de resultaten van het leeftijdsonderzoek, als vaststaand beschouwt. Verder kan aan de 'taskara' die de verzoekende partij heeft neergelegd slechts beperkte bewijswaarde worden toegedicht. Zo blijkt uit de informatie die door de verwerende partij aan haar nota met opmerkingen werd toegevoegd (stuk 22, Afghanistan – Corruptie en valse documenten 27/06/2013) dat Afghaanse documenten op eenvoudige wijze tegen betaling kunnen worden verkregen zowel in Afghanistan als in het buitenland.

De kopie van het verzendbewijs toont enkel aan dat de verzoekende partij post ontving. Haar deeltijdse arbeidsovereenkomst heeft geen betrekking op haar vluchtrelaas.

Gelet op de summier inhoud van de voorgelegde documenten, volstaan deze documenten op zich niet om in deze stand van zaken de relevante elementen van verzoekers vluchtrelaas geloofwaardig te bevinden. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van de verzoekende partij voldoende consistent, precies, volledig en aannemelijk zijn opdat de relevante elementen van haar vluchtrelaas geloofwaardig kunnen worden geacht.

De Raad kan in navolging van de verwerende partij geen geloof hechten aan verzoekers vluchtmotieven en verwijst dienaangaande naar het geheel van volgende pertinente motieven van de bestreden beslissing:

“Daarnaast moet worden opgemerkt dat het gedrag van de taliban, die u wilden rekruteren, weinig aannemelijk is. Zo stelt u dat de taliban in de moskee van uw dorp, dat slechts uit acht gezinnen bestaat (CGVS 1, p. 6), een lijst opstelden met daarop een zevental personen, waaronder u, die zich bij hen moesten aansluiten (CGVS 1, p. 21-22). Vreemd genoeg gaven de taliban de personen op die lijst drie dagen de tijd om zich voor te bereiden, waarna de taliban zouden terugkomen om jullie op te halen (CGVS 1, p. 22). Deze gang van zaken is weinig aannemelijk. Door jullie drie dagen de tijd te geven, hadden jullie immers de mogelijkheid om de regio te ontvluchten. Bijgevolg ondermijnt deze vaststelling de geloofwaardigheid van uw voorgehouden problemen met de taliban.

Voorts is het erg opmerkelijk dat u inconsistente en gebrekkige verklaringen aflegt over wat er zich na uw vertrek in uw dorp heeft afgespeeld. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u in contact staat met uw ouders die nog steeds in uw geboortedorp verblijven (CGVS 1, p. 13 en 15; CGVS 2, p. 2 en 10). Toen u de logische vraag werd gesteld wat er met de andere jongeren was gebeurd die op de lijst van de taliban stonden, verklaarde u dat u daar geen informatie over had. U stelde dat ze misschien waren gevlucht of zich hadden aangesloten. Erop gewezen dat het erg opmerkelijk was dat u daar geen informatie over had aangezien uw dorp erg klein is, moest u toegeven dat u niet had gevraagd naar het lot van de andere personen die op die lijst waren terechtgekomen (CGVS 1, p. 22). Uit uw verklaringen blijkt een gebrek aan interesse in de door u geschetste asielproblematiek waardoor u Afghanistan hebt verlaten, die moeilijk in overeenstemming kan worden gebracht met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade.

Wanneer er tijdens het tweede gehoor wordt gevraagd of u via uw familie informatie hebt trachten te verkrijgen over de verdere ontwikkeling van uw problemen in Afghanistan, stelt u dat u daar geen vragen over hebt gesteld. U geeft aan dat u enkel hebt gevraagd hoe het met uw familieleden ging en dat uw moeder u geen informatie geeft omdat ze u niet verdrietig wil maken (CGVS 2, p. 2-3). Wanneer u de logische vraag wordt gesteld waarom u zich niet bij uw familie informeert over de verdere ontwikkeling van uw probleem, past u uw verklaringen aan en stelt u dat u voor uw eerste interview daarover vragen hebt gesteld aan uw familie. U verklaarde dat de taliban één of twee keer naar uw woning zijn gekomen om u te zoeken, maar dat uw vader hen had gezegd dat u was weggelopen. Omdat u hen niet had vervoegd was uw vader sindsdien verplicht om een hogere maandelijkse bijdrage aan de taliban te betalen (CGVS 2, p. 3). Deze verklaringen zijn evenwel moeilijk in overeenstemming te

brengen met de verklaringen die u liet optekenen tijdens het eerste gehoor. Toen stelde u immers dat u zich bij uw familie niet informeerde naar de huidige stand van zaken in verband met uw problemen omdat u er niet aan herinnerd wil worden. U gaf aan dat u hier gelukkig wil zijn zonder steeds te moeten denken aan uw situatie in Afghanistan (CGVS 1, p. 23). Andermaal geven uw verklaringen blijk van een fundamenteel gebrek aan interesse in de door u geschetste asielproblematiek.”

De Raad benadrukt dat het in beginsel aan de verzoekende partij toekomt om voormelde vaststellingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen.

Waar de verzoekende partij aangeeft dat het niet abnormaal is dat de taliban de mensen eerst de kans geeft om zich vrijwillig bij hen aan te sluiten vooraleer ze verdere actie ondernemen, gaat de verzoekende partij eraan voorbij dat volgens haar eigen verklaringen de taliban eerst aan de dorpsbewoners een brief hadden geschreven waar de vaders werden opgeroepen om zich bij de taliban aan te sluiten of om hun zonen naar de jihad te sturen. Gelet op voormeld gegeven, en de uitdrukkelijk weigering van verzoekers vader om zich bij de taliban aan te sluiten of om de verzoekende partij naar de jihad te sturen, is het inderdaad weinig aannemelijk dat de taliban de verzoekende partij en de andere dorpsbewoners drie dagen bedenktijd hebben gegeven. Des te meer omdat het dorp van de verzoekende partij slechts acht gezinnen telt.

Waar de verzoekende partij aanhoudt dat zij zich na het eerste gehoor bij haar familie geïnformeerd heeft over hetgeen gebeurd is met de andere jongens van het dorp waardoor haar verklaringen tussen het eerste en het tweede gehoor niet tegenstrijdig zijn, wijst de Raad erop dat uit het tweede gehoorverslag duidelijk blijkt dat de verzoekende partij haar verklaringen tijdens het gehoor zelf aangepast heeft. Tijdens het tweede gehoor verklaarde de verzoekende partij eerst dat zij aan haar familie geen vragen over de verdere ontwikkeling van haar problemen in Afghanistan gesteld heeft. Het is pas nadat de protection officer vraagt waarom de verzoekende partij aan haar familie geen vragen gesteld heeft over de verdere ontwikkeling van verzoekers problemen in Afghanistan dat de verzoekende partij dan verklaart dat *“U verklaarde dat de taliban één of twee keer naar uw woning zijn gekomen om u te zoeken, maar dat uw vader hen had gezegd dat u was weggelopen. Omdat u hen niet had vervoegd was uw vader sindsdien verplicht om een hogere maandelijkse bijdrage aan de taliban te betalen.”* (zie gehoorverslag 29 augustus 2017, p. 2-3).

De verzoekende partij brengt aldus geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven. De verzoekende partij beperkt zich tot het herhalen van het vluchtrelaas en het formuleren van loutere beweringen en het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. De verzoekende partij weerlegt dan ook geenszins de besluiten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die steun vinden in het administratief dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissing overeind.

Deze vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Het voordeel van de twijfel kan verzoeker dan ook niet worden toegekend.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen

2.4.2. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat de verzoekende partij op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

In zoverre de verzoekende partij zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden

verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande waarbij geconcludeerd wordt dat de verzoekende partij haar voorgehouden vervolgingsfeiten niet heeft aangetoond.

Voorts dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. De verzoekende partij maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt (...) van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, (...), terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 (...).

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

(...)

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

De Raad herinnert aan de autonomie van de begrippen, zoals benadrukt in de rechtspraak van het Hof. In dit opzicht heeft het Hof met name geoordeeld dat *“Artikel 15, sub c, van de richtlijn (...) daarentegen een bepaling [is] waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd.”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28).

Het gegeven dat het Hof verder besluit dat de uitlegging gegeven aan artikel 15, sub c) *“volledig verenigbaar [is] met het EVRM, daaronder begrepen de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens inzake artikel 3 EVRM”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 44) doet geen afbreuk aan de duidelijke autonomie die het Hof in zijn uitlegging verleent aan artikel 15, sub c) ten opzichte van artikel 3 van het EVRM.

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van verzoeker, als burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Er dient voorts rekening te worden gehouden met het gestelde in het arrest “Elgafaji” waar het Hof van Justitie een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar *“er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, § 30); en

- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat *“hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28).

In de eerste hypothese is de mate van het willekeurig geweld dermate hoog dat elke burger die zich op het grondgebied bevindt, erdoor wordt geraakt. Wanneer aldus wordt vastgesteld dat een burger afkomstig is uit dergelijk land of gebied, moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden.

In de eerste hypothese is de mate van het willekeurig geweld dermate hoog dat elke burger die zich op het grondgebied bevindt, erdoor wordt geraakt. Wanneer aldus wordt vastgesteld dat een burger afkomstig is uit dergelijk land of gebied, moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden.

Gelet op deze alomvattende benadering, beoordeelt de Raad de feitelijke voorliggende situatie als volgt:

In het administratief dossier bevinden zich de volgende rapporten:

- Cedoca COI Focus "Afghanistan. Security situation in Kabul City" van 6 juni 2017
- Cedoca, COI Focus, "Ontheemden en terugkeerders in Kabul", van 23 februari 2015
- Cedoca, COI Focus, "Burgerluchtvaart in Afghanistan", 25 januari 2016.

Middels een aanvullende nota die door haar werd neergelegd op 6 december 2018 brengt de verwerende partij de volgende rapporten bij:

- EASO Country of Origin Information Report "Afghanistan. Security Situation" van December 2017 (hierna: het EASO-rapport december 2017)
- EASO Country of Origin Information Report "Afghanistan. Security Situation - Update" van mei 2018 (hierna: het EASO-rapport update mei 2018)
- EASO Country Guidance "Afghanistan – Guidance note and common analysis" van juni 2018. (hierna EASO guidelines van juni 2018)
- UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 (hierna: de UNHCR Eligibility Guidelines van augustus 2018).

Zowel uit de UNHCR guidelines augustus 2018 als uit de EASO Guidance note van juni 2018 blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend zijn. Uit de verklaringen van de verzoekende partij blijkt dat zij afkomstig is uit het district Maidan Shahr in de provincie Maidan Wardak, bijgevolg dient de situatie in het district Maidan Shahr in de provincie Maidan Wardak onderzocht te worden.

Zowel in de bestreden beslissing als in de aanvullende nota van 6 december 2018 geeft de verwerende partij aan dat *"In casu is het Commissariaat generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt."* De verwerende partij is bijgevolg van mening dat de verzoekende partij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van haar leven of persoon wanneer zij terugkeert naar het dorp Kohna Khumar, gelegen in het district Maidan Shahr in de provincie Maidan Wardak, louter door haar aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden.

Bij tussenarrest van 31 januari 2019 met nummer 216 286 stelt de Raad dat: *"Met betrekking tot de veiligheidssituatie wordt in de EASO guidelines van juni 2018 aangegeven dat op basis van de indicatoren kan geconcludeerd worden, dat er willekeurig geweld in de provincie Maidan Wardak plaatsvindt, maar dat van een ernstige bedreiging in de zin van artikel 15 (c) van de Kwalificatierichtlijn slechts sprake is wanneer de verzoeker specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden (p.91). Uit het EASO-rapport update mei 2018 blijkt dat er binnen de provincie Maidan Wardak eveneens verschillen zijn tussen de districten met betrekking tot de intensiteit van het willekeurig geweld. Voor het district van Maidan Shahr wordt uitdrukkelijk aangegeven dat de intensiteit van het conflict er laag is (p.150).*

Gelet op de veiligheidssituatie in het district Maidan Shahr in de provincie Maidan Wardak lijkt het erop dat er heden geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het district Maidan Shahr in de provincie Maidan Wardak louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de Kwalificatierichtlijn en artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging zou lopen. Bijgevolg lijkt het erop dat de verzoekende partij geen beroep moet doen op een intern vestigingsalternatief in Koboelstad. Voormelde bevindingen werden niet ter terechtzitting aan de partijen tegengeworpen. Ten einde de rechten van verdediging te respecteren worden de debatten heropend en worden de partijen opnieuw opgeroepen ter terechtzitting te verschijnen."

Naar aanleiding van voormeld tussenarrest heeft de verwerende partij een nieuwe aanvullende nota opgesteld. In de aanvullende nota van 12 februari 2019 stelt de verwerende partij terecht dat: *“Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017 en EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update - mei 2018 en de aan deze aanvullende nota toegevoegde COI Focus: Afghanistan - Veiligheidssituatie in het district Maidan Shar (provincie Wardak) van 12 februari 2019) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Wardak behoort tot de centrale regio van Afghanistan en wordt in de EASO Guidance Note bestempeld als een provincie waarvan niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld er dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat er relatief weinig veiligheidsincidenten plaatsvinden in Maidan Shar in verhouding met het aantal burgers en dat het merendeel van deze incidenten doelgericht geweld tussen de conflictpartijen betreft. Maidan Shar kent geen recente uitwaartse ontheemding van IDP's maar vangt conflict-gerelateerde IDP's uit andere districten op. Uit de informatie blijkt verder dat UNOCHA in haar Conflict Severity Index het district in een lage categorie van conflictintensiteit plaatst. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de huidige beschikbare informatie eveneens tót de conclusie gekomen dat er voor burgers uit het district Maidan Shar, provincie Wardak actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict louter door hun aanwezigheid in de regio.”* Uit de EASO Country of Origin Information Report “Afghanistan. Security Situation - Update” van mei 2018 en de EASO Country Guidance “Afghanistan – Guidance note and common analysis” van juni 2018 blijkt inderdaad niet dat burgers in het district Maidan Shahr gelegen in de provincie Maidan Wardak louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zouden lopen. Ter terechtzitting van 20 februari 2019 geeft de advocaat van de verzoekende partij aan dat ze na overleg met haar cliënt geen bijkomend standpunt heeft. Ter terechtzitting geeft de verzoekende aan dat de taliban vanuit haar dorp aanvallen voorbereidt op de districtshoofdstad van Maidan Shar. Ze brengt hiervan geen begin van bewijs bij. De verklaringen van de verzoekende partij vinden ook geen steun in de internationale rapporten die voorliggen.

Bijgevolg bevindt de verzoekende partij zich in de tweede hypothese. Deze hypothese betreft situaties waar er willekeurig geweld bestaat - dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden gevisieerd - maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die in zijn hoofd het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen.

Het Hof van Justitie heeft de aard van de *“persoonlijke omstandigheden”*, die bij deze tweede hypothese in overweging kunnen worden genomen, niet gepreciseerd. Niettemin kunnen deze omstandigheden, in het licht van het beginsel van autonomie van begrippen, zoals bevestigd door het Hof, alsook in het licht van de noodzaak aan een uitlegging die nuttig effect geeft aan de wet, niet van dezelfde aard zijn als de elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2, sub a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De persoonlijke omstandigheden van de verzoeker in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet zijn dus omstandigheden die tot gevolg hebben dat hij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld, en dit zelfs wanneer het geweld hem niet meer dan een ander persoon specifiek viseert.

Dit kan, bijvoorbeeld, het geval zijn wanneer een verhoogde kwetsbaarheid, een verscherpte lokale vatbaarheid of een precare socio-economische situatie tot gevolg heeft dat een verzoeker een groter risico loopt dan andere burgers op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld.

De vraag die rijst is of de verzoekende partij *“het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden”* door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te district Maidan Shahr gelegen in de provincie Maidan Wardak, rekening

houdend met de mate van dit geweld. Anders gezegd, kan de verzoekende partij persoonlijke omstandigheden inroepen die in haar geval de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld te district Maidan Shahr dermate verhogen dat, - hoewel de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in voormeld district een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon -, er niettemin moet worden aangenomen dat zulk reëel risico in hoofde van de verzoekende partij bestaat.

In casu dient te worden vastgesteld dat uit het dossier geen persoonlijke omstandigheden blijken die het eventuele risico in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet in hoofde van de verzoekende partij verhoogt.

Gelet op bovenstaande motieven die betrekking hebben op de huidige veiligheidssituatie in het district Maidan Shahr gelegen in de provincie Maidan Wardak, is een intern vestigingsalternatief niet meer aan de orde. De motieven van de het verzoekschrift die betrekking hebben op Kaboel zijn bijgevolg niet meer dienstig.

De verzoekende partij toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.5. *In casu* maakt de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

2.6. Gelet op hetgeen voorafgaat maakt de verzoekende partij evenmin een schending aannemelijk van artikel (oud) 52, §2 en artikel 57/6, 2de lid van de Vreemdelingenwet.

2.7. In haar verzoekschrift voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 57/7*bis* en 57/7*ter*, van de Vreemdelingenwet. Voormeld artikel werd echter opgeheven.

2.8. Uit wat voorafgaat is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentwintig maart tweeduizend negentien door:

mevr. M. RYCKASEYS,
mevr. K. VERHEYDEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS